

İnsan Olmanın Birincil Kaidesi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Kasım 2015

Kana kana içtiğim gözyaşı doymakla mükellef kıldığım aciz yetilerim körelmeye yüz tutmuş iken her yenilgi sonrası.

Uyumadığım bir gecenin ertesinde uyanmadan başlarken yeni güne aslında değişen hiçbir şey olmadığına kani olmak o kadar yabancı olmamış bir andan ibaret. Şaşımamaya çalışsam da şaşma kaldığım sayısız olgu. Ne yazık ki her daim kendime yüklenirken ve kıyarken canıma.

Zor olmasa gerek ölümün çağrısına yanıt vermek. Kerelerce ölmüş iken son bir kez daha kabullenmek kara meleşin çağrısını o kadar da esefle kınayacağım bir edim olmadığına artık hem fikirim.

Günler karmaşık, kaotik ve sırnaşık edilgen bir varlığın izdüşümü tüm olup biten. Somut olmasa da elimdeki deliller sadece ben vakıf olsam da en acıtan da zaten bu, demek nasıl nasıl yorucu.

Sevmek... Ne sakil bir duygu muzdarip olduğum/uz. Sebepsizce sevmek belki de en yoran. Ne var ki bunda, derdim önceleri. Ya şimdi? Korkmak mı sevmek mi tereddüt etmeden. Evet, sevmek her şeye rağmen katık yaparken kaygıyı.

Ne var ki bunda değil mi? Varsın hüznün çağrısın adımı/zı varsın ortak olsun keder hele ki koşullanmışken bir kez.

Kuralların bağdaş kurduğu tüketilmişliklerin çeperinde biriken anlamsız ve vasıfsız bir tortu: Gömülü aşklar, çarpık zihniyetler, asılsız yoksunluklar kalabalık yalnızlığına sığınmış insan ırkının bitimsiz örnekleri.

Haiz olduğumuzla yetinmeyip daha çoğuna ulaşmak adına ulaşılmazlığımızı göz ardı edip ardına kadar açık tehlike yüklü karanlık mızrabını aşk bilip de söylemekten imtina ettiğimiziz.

Cibilliyetsiz gölgeler üç beş rötuşla insan kılığına girmiş. İnsan kimlikleri birbirlerine kondurdukları sıfatlar ile mütemadiyen üstünlük sağlama gayreti içerisinde.

Elimde boş bir kova ama bir o kadar keskin bir koku ne idüğü belirsiz ve koyutulmuş izbelerinde sakladıkları tüm gerçekleri ört bas etme gayreti içerisinde yola koyulmuşlar. Bana düşen kudretini yok saysam da şeytanın münafık istilasından çok uzaklara kaçmak.

Sırat köprüsü belli ki dayanamamış onca ağırlığa ve çökmüş en derine. Günahı ile sevabı ile top yekûn

yokluğa namzet çömez düşlerde varlıklarını kurban eden isyankâr bir güruh.

Sıra sıra söz öbekleri, karışık mizaçlar kimin ne olduğunun asla belli olmadığı hatta önem dahi arz etmediği.

Kıyamet koptu kopalı silik ne varsa hepten karışmış yokluğa.

Biraz sıradan ama sıra dışılığı hürmet bilen derin bir yakarıyla hicap edilesi ne varsa sümen altı etmiş efkârı uzaklardan buraya kadar uzanan.

Mesnetsiz ithamlarla birbirini zan altında bırakanlar.

Mücbir sebeplerle uzağındayım. Anlamsız sorularla gündemde çoğu insan. Teselli aramak için çok geç zaman.

Muğlâk yetileri ile devinse de kötülük artık çok geç hidayete ermesi için.

Adımlarımı sıklaştırdıkça sıyrılıyorum aralarından. Ne sıcak ne de soğuk içinde bulunduğum boyut. Ne zaman ne de mekân somut üstüne üstük o izafi hatta yeknesak varlığı ölümün pek de korkutucu değil/ miş.

Ki kerelerce basamak atlamış bir varlık iken onca gel-git rencide edip de girdiğim çıkmazda ne ki ölüm...

Algılarım artık yakmıyor canımı.

Gizemi belki de tüm bilinmezliği ile karşımda dikilirken sonsuzluk. Yaşarken duyumsadığım ne varsa geride kalmış. Hislerimin uyuşukluğu belki de yönümü kibleye ayarlayıp kaçarken peşimdeki belirsizlikten.

Adlar da yok insanlara eşlik eden yüzler de gizli. Gizil bir tedirginlik olsa da peyda olan hiç mi hiç korkmuyorum. Kural tanımaz bir dünyadan mademki buraya düştü yolum belli ki zaman iyi kurgulanmış.

Son hatırladığım ne ise tüm zorlamama rağmen net hiçbir görüntü yok zihnimde. Sanırım bir boşlukta en son çığlıklarımın duyulduğu ama sadece Tanrı tarafından. Seneler süren sessizliğime karışmış olsa da hıçkırıklarım eşlik eden kimse yoktu belki bu yüzden bu denli unutkanım ne varsa geçmişi ve acıyı hatırlamaktan imtina ettiğim.

Körelmiş yetileri belli ki şeytanın ve müritlerinin. Görmek istemediğim kim varsa zaten biçilmiş kaftan içinde bulunduğum mekân.

Çocukların sesleri eşlik ederken o kof yalnızlığımı vücuduma yayılan bir sıcaklık ile daha da geliyorum kendime.

Yalnızlık ne bir kaygı ne bir yergi ne de bir hata bilakis vazgeçemediğimiz ne varsa yine o ıssızlıkta şekillenirken ruh ve beden.

Bir külfet kimine göre hatta bir ayıp belki yokluk belki de var oluşun tamamlandığı bir rüya kimselerin eşlik etmediği.

Yalnızlık en yakın ama en uzak erişilmezliğim/iz.

Sıra dışı kaygı ve korkular ve sıradan bir hayat mı tek gerçek yoksa bir yalan mı yüzlerdeki o neşe.

Kim ne derse desin yalnızlık da bir yörünge bizler yola sokamazken pek çok şeyi ve kendi içimizde yaşarken maneviyatı. Anlaşılmasak da yerden yere vurulsak da yalnızlık tek kişilik bir rüya hayallerin bitmediği.

Anlamsızlığın tek tahayyül edildiği kırılğan bir gün dönümünde nasiplenmişken yeni günden.

Kimliğin sıra dışı tüm tahakkümü belki de muzaffer bir eda ile gözümüz yolda beklerken. Bir düşün gelip geleceği son nokta bir yanda elimizde bir cetvel milim milim hesaplarken ve yordarken kaderi. İzafe bir dokunuş, ahenksiz bir duygu hatta neye tekabül ettiğini bilmediğimiz bir dönence.

Kâfir düşlerin, anlamsız söylemlerin ve devrik sıra dışılığı yine kişiye özel.

Tüketilmişlik sendromu altında yaşanan mutsuzluk mu kaçak göçek yaşadığımız zafiyetlerimiz mi baltaya sap olamamış bir kırıklık belki de.

Kimliklere yüklenmiş sıfatların mizacında saklı ne çok nitelik ama niceliği tercih eden bilfil işlediğiniz suçlar mı bu denli özgüven yüklü melodram yüklü hayatlarınızın her safhasında birbirinize suç atarken.

Hadi yığın tüm imgeleri metin yüklü tekil hayatlarınıza ve adlandırın bilin ki anlamlandıramadığınız o yoksunluk bir şekilde tetikte siz çoktan hedef tahtası olmuşken. Gıyabında kesilen cezaya da razı gelmek ise kaçınılmaz sonu bu hiddet yüklü hayatları bir bir sorgularken Tanrı.

Vakıf olduklarımız bir yanda bitimsiz isteklerimiz vazgeçilmezimiz.

Daha da fazlası ve en görkemlisi belki de şatafatlı hayatlar özlemini duyduğumuz. Elimizdeki bizde

yarattığı doyumsuzluk ise açlığımızın sonlanmayacağına dair basit bir öngörü.

Bir elimiz yağda bir elimiz balda olsa bile yeri gelecek yetmeyecek hükümlü hayatlar soldukça ve devindikçe ruhsal çıkmazımız. Anlık bir çıkarım mı ömürlük bir süreç mi mutluluğa talip olup yetinmeyi bilmemek...

Kurallara tabi hayatlarımız her ne kadar çelişkiyi yansıtırsa da tüm uyumsuzluk yeri geldi mi en yakınımızdaki yeri geldi mi o içsel sızı anlamsızlığı yüklenmişken ve illa ki bir anlam yükleme telaşıyla düzeni sorgulamak. Ve toz konduramazken bireysel anlamsızlığımıza.

Nedir anlam nedir aşk nedir zafiyet nedir insan olmanın birincil kaidesi?

Ulaşılmazlığın ulaşır kıldığı o imkânsızlık ile külliyen yalan zikredilen tüm itiraflar. İnkârı hak bilen, ithamı yol bilen ve sevgiden nasiplenmemiş insan soyu kıyım kıyım kıyarken her fani nasıl ki umarsız ölüm öncesi tutuşan paçaları ile zan altında bıraktıkları tüm mazlumların ettiği beddualarla köşe bucak kaçacak delik aramakta iken.

Mesafe de fazlasıyla göreceli hissedilenler de hepten eksilteli sayısız yarım cümle bir adım uzağında iken ölüm kaygımızın.

Ölümsüz ise ruh neden yaşıyoruz ki?

Zarif dokunuşu evrenin ve asaletin eksik bırakmadığı yakarış kadar yine en derine sızan.

Kısaca vakıf olduğum/uz her ne ise ve hangi yürekte konaklıyorsam en az barındırdığım güzellikleri ahenkle tokuştururken sevgi ile.

Bir sarsıntı an itibariyle vücudumu /zu esir alan.

Bir ikilem belki de çözemeyen ya da çözüm bellediğim/iz bir kaçış hatta bir var oluş yokluğun peşi sıra.

Yaşamamış bir insan nasıl ölebilir ki?

Mademki ölüyüm neden hala acıyor canım?

Bir film karesi kadar net oysa yürekte geçen: Belki bir kurtuluş içine düştüğüm/üz ve tuzak bellediğim/iz.

Yaşamaktan vazgeçmek için henüz çok erken.

Ölmek için ise asla geç değil.